

Scaunul omenesc de judecată...

Apostolul Pavel le scria corintenilor: „Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat ... de un **scaun omenesc de judecată**.” (1 Cor. 4.3) N-am nimic împotriva mea ... totuși, cel ce mă judecă este Domnul – declară apostolul în continuare. Puțini oameni pot spune lucrul acesta, cu atât mai puțin criminalii care ajung la judecată.

În anul 1945 eram împreună cu familia în Germania, țară învinsă de aliați. Locuiam la Heidelberg, în zona de ocupație americană. Ieșind în toamnă la o plimbare, am observat că orașul era împânzit de poliția militară americană, oamenii făcând coadă la ziare. Când am reușit, în sfârșit, să cumpăr și eu un ziar, am citit următoarele titluri cu litere foarte mari pe prima pagină. „**A început procesul conducătorilor germani la Tribunalul Militar Internațional de la Nürnberg**”.

Între cele 216 procese ce au avut loc în anii aceia, au fost judecați și condamnați demnitarii germani, ofițerii superiori, medicii până și gardienii care au avut un rol în torturarea și uciderea milioane de evrei și nu numai.

Am citit despre Corrie ten Boom, credincioasa care, împreună cu familia a fost deportată în lagărul de exterminare de la Ravensbruck, pentru vina că au ascuns în casa lor un grup de evrei. În cartea ei scrisă după război, „**Locul ascuns**”, descrie suferința ei din lagăr și, mai ales, suferințele făcute de către doi paznici. Fiind o femeie credincioasă, ea s-a rugat pentru cei ce au chinuit-o, scriindu-le câte o scrisoare cu Cuvântul lui Dumnezeu și iertarea pe care o dă Domnul celor ce se pocăiesc. Și a primit după o vreme două răspunsuri la scrisorile celor doi judecați și condamnați. Unul i-a răspuns că-i pare rău și mulțumește pentru iertarea divină. Cel de-al doilea i-a răspuns cu ură: „Îmi pare rău că nu am omorât mai mulți evrei!”.

De cei 22 de inculpați de la Tribunalul Militar de la Nürnberg s-au ocupat mai mulți clerici, după dorințele și religiile fiecăruia. Cel ce s-a dedicat cel mai mult deținuților a fost pastorul Henry Gerecke, capelan al armatei americane. Unii au fost foarte disprețuitori: „Nu dau doi bani pe chestia asta ... nu am nevoie!” Dar alții au fost conduși la Dumnezeu, apelând la sângele lui Hristos.

Primul care a căzut la piciorul crucii a fost Fritz Sauckel, șeful muncii forțate. După câteva cuvinte ale pastorului, Fritz s-a prăbușit la pământ, strigând: „Doamne, ai milă de mine?”.

Al doilea care a primit Cuvântul a fost feldmareșalul Wilhelm Keitel, care a memorat multe versete din Biblie. Nu i-a fost rușine să îngenuncheze și cu lacrimi în ochi, să declare: „Nu-ți dai seama cât m-ai ajutat... Am atâta nevoie de El!”.

În volumul „Crucea și Svastica”, Gerecke povestește și despre alți foști demnitari ai Reichului – Schirach, Ribbentrop etc.

În toamna anului următor (1946), era din nou coadă la ziare și orașul era împânzit de militari americani. Sosise ziua încheierii procesului de la Nürnberg, pentru 12 dintre învinuți, la 1 octombrie 1946 fiindu-le pronunțate sentințele: moartea prin spânzurătoare. Ultimele cuvinte ale lui Keitel au fost: „Îți mulțumesc, Henry, din toată inima”. Alții, din cele învățate au spus: „Ne vom revedea ...”

***

E greu de înțeles sau de cunoscut adevărul despre întoarcerea la Domnul a criminalilor. Cât de diferiți au fost cei doi tâlhari răstigniți alături de Domnul Isus (Luca 23.39-43). Unul L-a batjocorit, dar celălalt a zis: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!”. Și Isus i-a răspuns: „Adevărat îți spun că, astăzi vei fi cu Mine în rai”... În încheierea poeziei „Tâlharii”, Costache Ioanid și-a imaginat un dialog impresionant al tâlharului cu îngerul care străjuia poarta Raiului, acesta oprindu-l pe tâlhar să intre în Rai după ce a auzit felul în care și-a trăit viața și toate relele făcute: „Nu-i locul tău aicea!” Dar tâlharul nu se lasă: „Dacă e Isus aicea ... spune-i c-a sosit tâlharul!” Și credința i-a fost răsplătită, căci Însuși Hristos, Domnul îi iese în întâmpinare, primindu-l în glorie, așa cum îi promisese! Ce har măret!

CRISTIAN

Va fi o judecată...

Va fi o judecată, dragul meu,
Să nu te amăgească necredința,
Căci va veni o zi când Dumnezeu
Va împlini, la om, făgăduința.

Va zice-atunci celor care-au trudit
Pe-acest pământ, ce-i plin de-amărăciune:
„Veniți la Mine, căci Eu am simțit
Iubirea voastră, alături de Mine.

Când eu am fost bătut, căzut în drum,
Cu grijă voi, atunci, M-ați ridicat,
Și am găsit în voi un suflet bun
În Cartea Vieții Sfinte v-am notat.

Când M-ați văzut flămând și obosit,
Am fost hrănit de voi cu bucurie!
Și am găsit un loc de odihnit,
În casa voastră plină de-armonie.

Când am zăcut pe patul de durere
Într-un locaș cu-al suferinței jar
Voi ați venit la mine cu iubire
Și-am împărțit cu voi al Meu amar.

Și toate-acestea Mie Mi-ați făcut
Când ați făcut la unul din ai Mei,
Iubirea voastră, mare, s-a văzut
Când v-ați oprit la al lor căpătâi.

Dar va veni o zi a răsplătirii
Pentru lucrarea ce ați săvârșit.
Veți îmbrăca un trup al nemuririi
Și veți trăi cu-Acel ce este Infinit!

GEORGE L.

„Căci Dumnezeu va aduce
orice faptă la judecată, și
judecata aceasta se va face
cu privire la tot ce este
ascuns, fie bine, fie rău.”
(Eclesiastul 12.4)